

Ač umístění tohoto paragrafu, zejména v onom zákoně mohlo by snad vésti k domněnce, že tu jde jen o ujednání ohledně nároků a výplaty dávek, plyne přece z doslovu oněch předpisů a jejich smyslu, že v § 140 zák. o nem. pojištění i v § 11 zák. o pensijním pojištění míněna jsou všechna ujednání dotýkající se právního poměru pojistného. Je tedy opodstatněn závěr, k němuž dospěl odvolací soud, že i ujednání, jimiž se přesunuje na pojištěnce větší podíl na placení premií, nad zákonem připuštěnou polovinou, jsou zakázána a neplatná. Není-li však platná a závazná dohoda, musí žalovaná firma žalobcům nahraditi vše, co si neprávem zadržela při výplatě platů, a žalobní žádost je opodstatněna.

### Čís. 13829.

**Byla-li správci konkursní podstaty přidělena konkursním komisařem podle § 112 konk. ř. role žalobce a usnesení to se stalo pravoplatným, jest k pravoplatnosti rozřešení otázky aktivní legitimace ke sporu přihlížeti z úřadu i ve vyšších stolicích, dojde-li k nim věc následkem přípustného opravného prostředku. Otázkou aktivní legitimace nelze se zabývat ve sporu, i kdyby rozhodnutí konkursního komisaře neodpovídalo zákonu.**

(Rozh. ze dne 11. října 1934, Rv I 2411/32.)

Žalobou, o niž tu jde, domáhal se správce konkursní podstaty na československém státu podle poukazu konkursního komisaře uznání pořadí daní a veřejných dávek, jak k odporu správce podstaty ve lhůtě stanovené uplatňovanému ve správním řízení upraveny budou jednak ve druhé, jednak ve třetí třídě konkursních věřitelů. Procesní soud první stolice žalobu pro tentokráte zamítl. Odvolací soud nevyhověl odvolání žalobce, vyhověl však odvolání žalovaného a zamítl žalobu vůbec. **Důvody:** Správce podstaty popřel pro část přihlášených vykonatelných pohledávek daní a veřejných dávek opatřených exekucními tituly požadované pořadí druhé třídy, o kterém má rozhodnouti konkursní soud k žalobě, kterou má však podati věřitel, jehož pořadí bylo popřeno, třebaže o pravosti pohledávky rozhoduje úřad správní k návrhu správce podstaty § 112 (2) konk. ř., ježto jde o pohledávky vykonatelné, doložené exekucním titulem podle § 1 čís. 13 ex. ř. Byl-li správce podstaty poukázán, by co do popřené pořadí podal žalobu, stalo se tak neprávem. Bylo věcí správce podstaty, by si do usnesení konkursního komisaře stěžoval. Správce podstaty není k žalobě aktivně legitimován, a proto nemůže nastati následek § 132 odst. (4) konk. ř.

Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc odvolacímu soudu, by o odvolání znovu rozhodl.

### Důvody:

Správci konkursní podstaty byla přidělena konkursním komisařem podle § 112 konk. ř. role žalobce a usnesení to se stalo pravoplatným. Tím byla pravoplatně rozřešena otázka aktivní legitimace ke sporu.

K pravoplatnosti jest přihlížeti z úřadu i ve vyšších stolicích, dojde-li k nim věc následkem přípustného opravného prostředku. Pravoplatné rozhodnutí brání tomu, aby o téže věci neb otázce nebylo mezi týmiž stranami znovu rozhodnuto. Nelze se proto otázkou aktivní legitimace ve sporu zabývat, i kdyby rozhodnutí konkursního komisaře neodpovídalo zákonu. Poněvadž se odvolací soud následkem odchýlného právního názoru nezabýval ostatní částí odvolání, bylo rozsudek zrušiti a rozhodnouti jak se stalo.

### Čís. 13830.

**Vzdání se žalobního nároku při zpětvzetí žaloby, jež bylo druhou stranou přijato, jest bezúčinné, bylo-li přivoděno lstí druhé strany.**

**Pouhé zpětvzetí žaloby bez vzdání se žalobního nároku není na závadu novému zažalování nároku.**

(Rozh. ze dne 11. října 1934, Rv II 590/33.)

Žalobu o nároky ze služební smlouvy proti firmě Sch. zadal žalobce původně u živnostenského soudu pod Čž II 132/30. V tomto sporu vzal žalobce žalobu zpět vzdav se žalobního nároku. Žalobou, o níž tu jde, zadanou na pracovním soudě, domáhal se žalobce na firmě Sch. v podstatě týchž nároků jako ve sporu Čž II 132/30, a uvedl v žalobě, že se ke vzdání se žalobního nároku ve sporu Čž II 132/30 dal pohnouti slibem žalované (jejího zástupce), že ho přijme zpět do práce, a že žalovaná učinila slib ten s úmyslem nikdy jej nesplniti, jen aby vymohla na žalobci zpětvzetí žaloby a vzdání se žalobního nároku. *Procesní soud* první stolice žalobu zamítl a uvedl v otázce, o níž tu jde, v *důvodech*: Ze spisu Čž II 132/30 bylo zjištěno, že žalobce vzal tehdejší žalobu zpět a vzdal se současně žalobního nároku. Tím jeho nárok zanikl vzdáním se, k čemuž je každý oprávněn. O podmíněném vzdání se nároku není ve spisech Čž II 132/30 nic uvedeno. Jde o vzdání se nepodmíněné. Ku tvrzení, že byl uzavřen smír, že žalovaná smír nedodržela, jakož i, že žalovaná smír uzavřela ve lstivém úmyslu, žalobce do práce nepřijmouti a dosáhnouti na něm vzdání se žalobního nároku, netřeba přihlížeti. Odporuje to protokolu živnostenského soudu, a, i kdyby smír žalobcem tvrzený byl skutečně uzavřen, což protokolem není prokázáno, mohl by se žalobce nanejvýše domáhati jen dodržení smíru se žalovanou, nikoli původního nároku. Nárok ze smíru není předmětem žaloby a nelze proto o něm rozhodovati. *Odvolací soud* napadený rozsudek potvrdil, odkázav k důvodům rozsudku prvního soudu.

*Nejvyšší soud* zrušil napadený rozsudek a vrátil věc odvolacímu soudu, by dále jednal a znovu rozhodl.

### Důvody:

Právem vytýká dovolatel právní mylnost (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) názoru nižších soudů, že vzdání se žalobního nároku jest pro něho závazné i tehdy, bylo-li na něm lstivě vylákáno, a že by na základě smíru se ža-